

OVIDI O L'AMNÈSIA

AHIR a la nit vaig somniar que Georgina Martí era viva i caminava de nou per Alburg, cercant una llar per als seus pobres ossos de cera. M'he despertat trist, i mentre m'afaitava el mirall m'ha anat glossant els paranys de la nostàlgia. Amb veu afònica m'ha dit: Res no és el que era, Ovidi. No trobo consol, però he aguantat el matí sencer amb una certa serenitat, grapejant l'espectre esblaimat de Georgina i bevent glopets estratègics de ginebra.

Ara, al migdia, mentre una veu de dona em parla a cau d'orella, sento una intensa sensació de pànic. Llavors obro els ulls, i veig que estic ajagut en un llit d'hotel.

La dona al meu costat, amb qui comparteixo les tenebres i una vella història, s'assembla molt a Amèlia Greene. He recuperat la memòria de la seva pell, i els seus corriols conjuren moments més o menys idíl·lics. Tot i això em sento inquiet. Pels carrers d'aquesta ciutat estrangera bufa un vent histèric, tancat amb clau i forrellat al xamfrà d'un cel de plom i el meu esguard buit. I ara fa un moment, les esclatxes de les cortines s'ompliren d'un fulgor premonitori, tètric, que ha il·luminat la capçalera del llit com una rialla.

Avui no serà un dia com un altre. El cel amenaça amb allaus apocalíptiques. Ho han dit per la ràdio, on la veu melancòlica de Jo Stafford és un eco de nits mig oblidades, parlant d'una lluna blava que acarona un amor perdut.

El vent bramula pels carrers, desesperat, mentre Anna es va vestint en la penombra i la miro de reüll. Ha de marxar, diu en un murmur. Mentre es botona la camisa, al seu gest intueixo un deix de recança. O potser m'ho imagino, això. M'aixeco del llit per fer-li un petó a la galta i dir-li que ha estat a meravellós tornar-la a veure, set anys després. Diuen que ha de nevar molt, comenta ella, per què no et quedes a l'hotel? La miro fixament. La semblança, entre Anna i el record d'Amèlia Greene, és real però no sempre palesa. Ara

m'esglaiien, de sobte, les esclertes plenes de llum i vent que il·luminen les restes del dinar, els meus pantalons al sofà i els ulls, ara s'aprecia clarament, d'una dona que no és Amèlia ni de bon tros, per molt que jo ho desitgi. Ja saps que m'agradaria molt, li dic, però no crec que pugui.

Finalment Anna se'n va. Són dos quarts de dues. Em torno a ficar al llit. Tinc temps de sobres abans de tornar al despatx.

Amb els ulls closos, evoco el dia del funeral de Georgina Martí. El meu vol havia arribat molt d'hora, i vaig arribar a Alburg abans de les set, a buscar recer a un baret matiner i tenebrós que hi ha a prop de l'estació.

No vaig vessar ni una llàgrima. No vaig sentir res fins al migdia, quan van desar el cos de Georgina al seu forat fosc. Llavors sí, perquè acabava de descobrir, en una epifania brutal, que el temps i la pròpia natura eren els meus grans, sàdics enemics. Encara ho són.

Just acabada la cerimònia la vaig veure. De cop i volta, Amèlia Greene aparegué al costat de la cadira de rodes del professor Llätzer Calles, i li féu un sonor petó a la calba. Després vingué a abraçar el germà petit de la difunta, el Tito, i sobriament li digué alguna cosa que no vaig poder sentir.

Sense saludar-me, se'n va anar xino-xano i es va perdre més enllà de la reixa del cementiri. Em vaig quedar bocabadat, sincerament.

En sortir, vaig sentir la veu del professor Calles, dues passes a la meva dreta. Parlava amb la seva col·laboradora Natàlia Rius, que empenyia la cadira de rodes per la graveta de l'aparcament.

—Saps que, Nati? —va dir Calles, mentre encenia un cigarret —Em sembla que he vist el cabró de l'Ovidi Norramassa.

M'aixeco i camino fins a la taula. Telefono a l'oficina per dir que no hi arribaré fins a les cinc, com a mínim. Això sí, espero una trucada molt important, d'un individu que es diu Jonàs Beltran. Lletrejo el nom. Insisteixo que és una qüestió de vida o mort, exagerant una mica. Quan truqui, afegeixo emfàticament, doneu-li el número del mòbil. Penso que potser hauria de tornar al despatx, que tinc moltes coses a fer. Però de moment em sento incapaç de sortir de l'hotel.

Assegut davant de la taula, acaricio l'estoig de cuir negre amb les dues-centes quartilles del llibre que porto escrivint fa gairebé vuit anys, a estones mortes. Més tard, quan hi hagi temps, escriuré alguna cosa sobre Anna, que s'assembla tant a Amèlia.

Encara no estic segur de com plantejar la meva trobada amb ella. Ni tan sols sé si la descriuré en prosa o en vers. El meu llibre és així d'eclèctic.

Per si de cas em descuido més tard, obro l'estoig i faig una nota ràpida a una pàgina en blanc. És sobre la semblança entre Amèlia i Anna: "Més pitrera, menys nas", escric. L'Anna, vull dir. Després ho analitzaré, a veure com encaixa.

Hauria de dormir una estona. Quan desperti tot anirà millor, tot serà més fàcil. M'adormo de seguida i somnio amb el cafè Solstici, a Alburg, un lloc on no hi he estat fa molt de temps.

Obro els ulls i miro el rellotge a la tauleta. Només han passat deu minuts. M'alço del llit i camino per l'habitació.

Per les esclertes, que ara s'omplen de gris de núvols, veig la finestra del meu despatx. Hi ha algú a la cadira, davant de la taula. Qui pot ser. Qui gosa llegir el diari, tranquil·lament, assegut al cau de la meva intimitat?

El vell Roger Mourning, potser. Sí, deu ser el pobre vell, que s'ha amagat al meu despatx.

BUFA el vent pel laberint del barri, xisclant entre l'hotel i l'oficina. Jo taral·lejo una vella cançó mentre m'ajusto la corbata.

Penso en el meu llibre, que ha esdevingut un mirall del caos de la meva ment conscient. L'hauria de domar, per a que junts explorem altres formes d'expressió, més analítiques. Han canviat les circumstàncies.

Després de tota una vida fent capgirells emocionals, sento la necessitat urgent de posar una mica d'ordre al garbull de la meva biografia. Si al capdavant em foto la gran trompada tampoc no hauré perdut gran cosa.

Ara, mentre se suposa que preparo la reunió amb els banquers que s'ha de celebrar demà, miro per la finestra de l'habitació del Hilton i m'adono que la ràdio tenia raó, que està a punt de caure la nevada de l'any.

Per trobar l'ordre que busco, paradoxalment, m'estic plantejant el sagrat deure de tornar a ser un somiatruites. M'he

de deixar portar per la inspiració, com quan era més jove. Jonàs Beltran m'està ajudant en aquesta missió desesperada, però ja fa temps que dubto d'ell.

Vaig al lavabo. Mentre em raspallo les dents recordo altres temps. Quan vivia al paradís de Nags Head amb Amèlia Greene, la dona dels meus somnis. Era una vida alegre, barata, sana. Teníem una minúscula casa de fusta, enfront d'una duna que ens separava de la platja. Per a entrar calia pujar unes escales, com a totes les construccions d'aquella costa on el mar entra cada any fins a la carretera.

Tot plegat, dotze dels trenta—tres capítols que porto escrits, del meu llibre, parlen d'aquest any màgic. Al porxo, assegut al balancí de fusta, escrivia un drama que volia ser una tragicomèdia de Tennessee Williams. Serrat cantava versos de Mario Benedetti en un vell radiocasset, un àlbum de l'any anterior que m'havia enviat la Georgina.

També llegia constantment, sense cap ordre ni concert. Aquestes lectures desmesurades m'han deixat un substrat caòtic, que encara aflora al meu monòleg interior com una marea de records barrejats amb paraules alienes.

A Nags Head, tot tenia aquella olor de salnitre barrejat amb la fragància del dissolvent i les pintures d'Amèlia, obstinada a trobar el contorn exacte de la llum de l'alba i regalar-me'l en un llenç. Per cert, què bé li queia aquell biquini blau.

Fèiem l'amor amb gran entusiasme, Amèlia i jo, i al capvespre es podien pescar palaies a la mateixa platja, si no te les pispava algun pigarg espavilat arrencant-les del ham.

Amèlia donava classes de terrisseria als fills dels turistes, en un centre de belles arts de l'illa de Roanoke. Jo vaig tenir algun treball sense importància, als supermercats locals i a la llibreria de Bertie Harleck, que era molt bona gent. No em duraven gaire, les feines, perquè en aquella època estava convençut de que només em devia a la literatura i a l'horari dels partits del Barça, que escoltava religiosament amb una ràdio d'ona curta.

Haviem vingut a Nags Head amb dos companys lletraferits, Wesley Hare i la seva xicota Lorna Maud, que vivien a la casa del costat. Lorna i Amèlia, sembla ser, van seguir en contacte després, quan es va acabar tot. Wesley i jo també, per cert.

Al final ens vam cansar de ballar-la tan magra. Sempre hi havia hagut pocs calers, però va arribar un moment que no podíem ni pagar el lloguer. Així que vam decidir tocar el dos, buscar treballs lluny d'allà, i deixar els somnis per a una millor ocasió.

Ens en vam anar tots a viure a Annapolis, a la badia de Chesapeake. Amèlia donava classes d'història de l'art en un col·legi, i va llogar un soterrani desmarxat que feia anar d'estudi. Jo me les apanyava per a anar fent, reticent a deixar estar les fantasies literàries, cada dia més remotes. A última hora em van oferir una feina com Déu mana, però no a Annapolis sinó a Reston, a unes tres hores de distància.

Hi vaig anar un parell de vegades a reunir-me amb el llegendari Roger Mourning, que representava la companyia que volia contractar-me. Vaig dubtar molt. Moltíssim. Tenia pendent un viatge a veure el professor Calles, i a més no estava disposat a anar-me'n sense Amèlia. Però ella —va ser ella —es va oferir a acompanyar-me en la meva aventura, deixant enrere l'estudi desmarxat i les estretors econòmiques.

Wesley es va quedar a Annapolis, venent cases per a la constructora Shears i flirtejant amb l'alcoholisme. L'adorable Lorna se'n havia anat a Charleston, on va escriure la seva primera novel·la. Després tornà i es casaren a l'illa d'Ocracoke.

Wesley va morir fa anys. Càncer, crec recordar. Qui sap. Tampoc sé què se'n ha fet d'Amèlia, ni he parlat amb Lorna Maude fa més de quinze anys.

ARA toca dir la veritat: L'altre dia, després d'unes proves mèdiques rutinàries, em comunicaren que em queden uns tres mesos de vida. Encara no sé ben bé com prendré'm la notícia, ni què podria fer amb aquests tres mesos. De moment, no ho he dit a ningú.

Si confiés en alguna persona, potser hauríem comentat la jugada en profunditat i ja tindria algun pla d'acció, de cara a aquesta mort prematura.

Arribats a moments així, un home comença a albirar la veritat de certes qüestions fonamentals. Un moribund necessita trobar recer en els altres. Arribats al final, un s'aferra als seus amors. Però a mi no m'estima ningú. I l'únic fil conductor, en la meua vida d'apàtrida orfe i desenamorat, són els somnis recurrents

d'Amèlia Greene, bevent una tassa de xocolata i llegint el meu llibre inacabat. És un bagatge insuficient, em temo.

I tanmateix, a manca d'un objectiu més sòlid, acabar el llibre d'Amèlia ha esdevingut una fita existencial, absolutament necessària. Al capdavall em caldrà trobar-la, a Amèlia, per tal que el llibre tingui sentit i consistència.

Porto les alforges més aviat buides, vull dir, i això fa que les poques penyores que guardo a la memòria em resultin molt importants. O l'acabo, aquest llibre, o em deixo portar per la basarda dura i pura.

I no. La mort física, la certesa que dins de poc no respiraré, no miraré, no pensaré en absolut, és tan irremissible i tan horripilant que prefereixo no plantejar-me-la gaire. Millor beure ginebra i imaginar Amèlia, i escriure com haurien pogut anar les coses si haguéssim tingut sort i seny.

Fa dies que bec massa i sóc menys productiu, professionalment i en la vida en general. Però escric molt més sovint el meu llibre inacabat, i amb més delit. Escric en vers i en prosa, despert i adormit. Escric constantment, amb la por apagada per l'alcohol, amb la llum dels records que ja no cremen, amb el subconscient que parla amb una veu que no entenc en absolut. No entenc res.

La meva beguda favorita és el negroni amb poc gel. No vull dir que agafi turques d'aquelles de caure pel terra. Això tampoc. Ara bé, al moment que puc, a l'hora que sigui, m'afanyo a desordenar les pistes que em deixa la consciència per tot arreu, i a difuminar una miqueta les arestes de tantes cambres buides i tanta ansietat.

Bec massa. Estic en rebel·lia contra el món i la realitat. Francament, no se m'ha acudit cap altra manera d'expressar l'horror que hauria d'estar sentint.

El més còmode, per no pensar en la mort, és fugir cap a endavant. Encara que quan dic endavant vull dir cap a enrere, siguem clars. Perquè el meu llibre és una mena de biografia imaginària, un relat de com va ser tot i com hauria d'haver estat. I sobretot, una exposició veraç de les meves limitacions emocionals. Amèlia em va estimar, vés per on, i jo encara no me'n sé avenir.

M'agradaria accelerar les meves perquisicions sobre el paradador d'Amèlia, a la que busco ja fa temps. Si no la trobo, mai no sabré com acaba el meu llibre.